

JOHANNES CORNELUS NOBELS

Wat zijn salafisme en wahhabisme

Een inleiding tot oorsprong, ideeën en misverstanden

First published by JCN Publishing 2026

Copyright © 2026 by Johannes Cornelus Nobels

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, scanning, or otherwise without written permission from the publisher. It is illegal to copy this book, post it to a website, or distribute it by any other means without permission.

Johannes Cornelus Nobels asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Dit boek is geschreven voor educatieve en informatieve doeleinden. De auteur heeft zich ingespannen om de informatie zo nauwkeurig mogelijk weer te geven op basis van de geraadpleegde bronnen. Interpretaties van historische, religieuze en juridische teksten kunnen echter verschillen tussen geleerden, tradities en scholen van gedachte. De inhoud van dit boek dient niet te worden beschouwd als juridisch, theologisch of professioneel advies.

Citaten uit religieuze en historische bronnen worden gebruikt voor doeleinden van analyse, onderzoek, educatie en commentaar. Alle auteursrechten blijven eigendom van hun respectieve rechthebbenden.

First edition

This book was professionally typeset on Reedsy.

Find out more at reedsy.com

Contents

1	Welkom en introductie	1
2	De vraag van de lezer	13
3	Definiëring van de term 'Salaf'	26
4	Het universele verlangen naar de basis	36
5	De Oorsprong van de Madhhabs	46
6	De Eerste Theologische Stromingen	57
7	De Profetische Drie Generaties	64
8	Interpretatie van het begrip 'Qarn'	71
9	De Sahaba, Tabi'un en Atba al-Tabi'in	79
10	De eerste driehonderd jaar van de Islam	88
11	Achttiende-eeuwse hervormingen	95
12	Het politiek-religieuze pact	102
13	Institutionalisering en Moderniteit	109
14	De Rol van de Universiteit Medina	118
15	Wereldwijde groei vanaf 1970	127
16	Geopolitiek en Staatsloyaliteit	133
17	Hervormingsbewegingen in de islam	141
18	De focus op de zuiverheid van Tawhid	148
19	De felle afwijzing van heiligenverering	155
20	Literalisme in de omgang met de Hadith	161
21	De Discussie over Gods Eigenschappen	168
22	Het theologische principe van 'Bila Kayf'	178
23	De definitie en bestrijding van 'Bid'ah'	188
24	Spanningen in de lokale moskeeën	199
25	Herkomst en betekenis van Wahhabi??	206
26	Hadithkritiek en al-Albani	213

27	Maatschappelijke impact en nuance	220
28	Slotbeschouwing	226

Welkom en introductie

De roep naar de pure bronnen

Bismillahir-Rahmanir-Rahim.

Alle lof behoort toe aan Allah, de Heer der Werelden. Vrede en zegeningen zij met de laatste Profeet en Boodschapper, Mohammed ﷺ, met zijn familie, zijn metgezellen en allen die hun pad volgen tot aan de Laatste Dag.

In iedere generatie ontstaat opnieuw de vraag hoe de islam in haar zuiverste vorm begrepen en beleefd dient te worden. Zeker in een tijd waarin moslims worden geconfronteerd met moderne ideologieën, culturele invloeden en politieke interpretaties van religie, groeit bij velen het verlangen om terug te keren naar de oorspronkelijke bronnen van de islam: de Koran en de authentieke Sunnah.

Juist na perioden van spirituele bezinning, zoals de maand Ramadan, zoeken veel moslims naar heldere antwoorden op fundamentele vragen over geloofsleer ('aqidah), aanbedding en geschiedenis. Men wil weten wat

de islam werkelijk leert, los van culturele gewoonten, politieke propaganda of populaire misverstanden.

Dit boek, *Wat zijn salafisme en wahhabisme: Een inleiding tot oorsprong, ideeën en misverstanden*, is geschreven om die zoektocht te ondersteunen. Het doel van dit werk is niet om polarisatie te vergroten of blind fanatisme aan te moedigen, maar om de lezer kennis te laten maken met de oorsprong van de salafistische methodologie, de historische context ervan en de kernprincipes waarop deze visie is gebaseerd.

Veel termen die tegenwoordig in media en politieke discussies worden gebruikt, zijn zwaar beladen geraakt. Woorden als “salafisme” en “wahhabisme” worden vaak zonder nuance gebruikt en bijna automatisch gekoppeld aan extremisme of radicalisme. Daardoor ontstaat er verwarring, zowel bij niet-moslims als binnen de moslingemeenschap zelf.

Om deze verwarring te begrijpen, is het noodzakelijk terug te keren naar de historische bronnen en de uitspraken van de vroege geleerden van de islam.

De betekenis van de Salaf

Het Arabische woord *salaf* betekent letterlijk: “de voorgangers” of “degenen die eerder kwamen”. In islamitische terminologie verwijst de term naar *as-Salaf as-Salih* — de vrome voorgangers.

Hiermee worden specifiek de eerste drie generaties moslims bedoeld:

1. De Sahabah (de metgezellen van de Profeet ﷺ)
2. De Tabi'un (de opvolgers van de metgezellen)
3. De Atba' at-Tabi'in (de opvolgers van de opvolgers)

Deze generaties nemen een bijzondere positie in binnen de soennitische islam omdat zij het dichtst bij de openbaring leefden. Zij zagen hoe de Profeet ﷺ de Koran uitlegde, hoe hij aanbidding verrichtte en hoe hij de islam praktisch toepaste.

Allah zegt in Surah At-Tawbah:

“En de eersten van de Muhajirun en de Ansar en degenen die hen volgen in goede daden — Allah is tevreden met hen en zij zijn tevreden met Hem.”

— Koran 9:100

Daarnaast zei de Profeet Mohammed ﷺ:

“De beste mensen zijn mijn generatie, daarna degenen die hen volgen, daarna degenen die hen volgen.”

— Sahih al-Bukhari, hadith nr. 2652; Sahih Muslim, hadith nr. 2533

Deze overlevering vormt een belangrijk fundament voor de salafistische methodologie. Het idee hierachter is dat de zuiverste interpretatie van de islam gezocht moet worden bij de eerste generaties, omdat zij het dichtst bij de openbaring stonden.

Salafisme presenteert zichzelf daarom niet als een nieuwe religie of een aparte sekte, maar als een poging om de islam te begrijpen volgens het begrip van de vroege generaties.

De vier rechtsscholen en de Salaf

Een veelvoorkomend misverstand is dat salafisme tegenover de vier klassieke soennitische rechtsscholen zou staan. In werkelijkheid erkennen salafistische geleerden de enorme bijdrage van de vier imams:

- Imam Abu Hanifah (80–150 H)
- Imam Malik ibn Anas (93–179 H)
- Imam ash-Shafi'i (150–204 H)
- Imam Ahmad ibn Hanbal (164–241 H)

Deze geleerden leefden dicht bij de eerste generaties van de islam en werden sterk beïnvloed door de kennis van de Sahabah en de Tabi'un.

De verschillen tussen de rechtsscholen hadden voornamelijk betrekking op details binnen de fiqh (jurisprudentie), niet op de fundamenteën van het geloof.

Salafistische auteurs benadrukken vaak dat de grote imams zelf waarschuwend tegen blind volgen (*taqlid*) wanneer een authentieke hadith het tegenovergestelde aantoonde.

Van Imam ash-Shafi'i wordt bijvoorbeeld overgeleverd:

“Wanneer een hadith authentiek is, dan is dat mijn madhhab.”

En Imam Malik zei:

“Iedereen kan worden weerlegd of gevolgd, behalve de bewoner van dit graf.”

— verwijzend naar de Profeet ﷺ

Vanuit dit perspectief beschouwt de salafistische methodologie zichzelf niet als een verwerping van de rechtsscholen, maar als een oproep om de bewijzen uit de Koran en Sunnah centraal te stellen.

De achttiende-eeuwse hervormingsbeweging

Om de term “wahhabisme” te begrijpen, moeten we kijken naar Centraal-Arabië in de achttiende eeuw.

In veel delen van de islamitische wereld waren praktijken ontstaan die volgens hervormingsgeleerden afweken van de oorspronkelijke leer van de islam. Sommige mensen zochten hulp bij graven, vroegen overleden heiligen om voorspraak of verrichtten religieuze handelingen die volgens hervormers geen basis hadden in de Koran of de authentieke Sunnah.

In deze context verscheen de geleerde Muhammad ibn Abd al-Wahhab (1703–1792).

Zijn oproep draaide voornamelijk om de zuivere aanbedding van Allah alleen (*Tawhid*) en het bestrijden van praktijken die hij beschouwde als vormen van shirk (het toekennen van deelgenoten aan Allah).

Zijn bekendste werk, *Kitab at-Tawhid*, bestaat grotendeels uit verzen uit de Koran en authentieke hadiths.

Voorstanders van deze hervormingsbeweging stellen daarom dat Muhammad ibn Abd al-Wahhab geen nieuwe religie introduceerde, maar opriep tot een terugkeer naar de oorspronkelijke islam.

De term “wahhabisme” werd historisch vaak gebruikt door tegenstanders van de beweging en werd later populair in politieke en westerse analyses.

De alliantie met Ibn Saud

Een belangrijk moment in de geschiedenis van de beweging was de alliantie tussen Muhammad ibn Abd al-Wahhab en Muhammad ibn Saud.

Deze samenwerking combineerde religieuze hervorming met politieke macht en leidde uiteindelijk tot de vorming van de Saoedische staat.

Binnen de traditionele salafistische visie ontstond hierdoor ook een sterke nadruk op gehoorzaamheid aan de moslimleider, zolang deze geen openlijke ongeloofshandelingen beveelt.

Deze positie is gebaseerd op meerdere hadiths waarin de Profeet ﷺ waarschuwde tegen chaos, opstand en bloedvergieten.

De Profeet ﷺ zei:

“Wie iets ziet van zijn leider dat hij afkeurt, laat hem geduldig zijn.”

— Sahih al-Bukhari, hadith nr. 7053; Sahih Muslim, hadith nr. 1849

Hierdoor ontwikkelde zich binnen grote delen van het klassieke salafisme een zogenoemde “quietistische” benadering: nadruk op geloofszuivering, onderwijs en stabiliteit in plaats van revolutionair activisme.

De verspreiding van het moderne salafisme

In de twintigste eeuw verspreidde het salafisme zich wereldwijd, mede door de oprichting van de Islamitische Universiteit van Medina.

Studenten uit Afrika, Azië, Europa en Noord-Amerika reisden naar Saoedi-Arabië om islamitische wetenschappen te studeren. Zij namen boeken, lessen en religieuze methodologieën mee terug naar hun thuislanden.

Daardoor groeide de invloed van salafistische literatuur en prediking sterk vanaf de jaren zeventig.

Veel jongeren voelden zich aangetrokken tot de eenvoud van de boodschap:

- Terugkeer naar de Koran en Sunnah
- Focus op authentieke hadiths
- Afwijzing van culturele innovaties
- Nadruk op Tawhid

Voorstanders zagen hierin een zuivering van religieuze praktijken die volgens hen door de eeuwen heen vermengd waren geraakt met cultuur, filosofie en volksgeloof.

Kernprincipes van de salafistische ‘aqidah

1. Tawhid centraal stellen

Het belangrijkste fundament binnen de salafistische geloofsleer is Tawhid: de absolute eenheid van Allah.

Tawhid wordt vaak onderverdeeld in drie categorieën:

1. Tawhid ar-Rububiyah — Allah erkennen als Schepper en Onderhouder
2. Tawhid al-Uluhiyyah — aanbidding uitsluitend richten tot Allah
3. Tawhid al-Asma wa as-Sifat — bevestigen wat Allah over Zichzelf heeft

gezegd

Salafistische geleerden leggen vooral nadruk op Tawhid al-Uluhiyyah: alle vormen van aanbedding moeten exclusief aan Allah worden gericht.

Daarom wordt het aanroepen van overledenen, het zoeken van hulp bij graven of het verrichten van religieuze rituelen voor andere dan Allah beschouwd als een ernstige overtreding.

Allah zegt:

“En de moskeeën behoren toe aan Allah, dus roep niemand naast Allah aan.”

— Koran 72:18

2. De Namen en Eigenschappen van Allah

Een tweede belangrijk onderdeel van de salafistische geloofsleer betreft de Namen en Eigenschappen van Allah (*Asma wa Sifat*).

Salafistische geleerden benadrukken dat de eigenschappen die Allah voor Zichzelf heeft bevestigd in de Koran, en die de Profeet ﷺ heeft bevestigd in de Sunnah, moeten worden geaccepteerd zonder ontkenning, vervorming of vergelijking met de schepping.

Allah zegt:

“Niets is aan Hem gelijk, en Hij is de Alhorende, de Alziende.”

— Koran 42:11

Klassieke salafistische geleerden gebruikten hiervoor de uitdrukking:

“Bilā kayf” — zonder te vragen hoe.

Met andere woorden: de gelovige bevestigt wat in de openbaring staat, zonder speculatieve filosofische interpretaties.

3. Het afwijzen van religieuze innovaties

Een centraal principe binnen de salafistische methodologie is de afwijzing van religieuze innovaties (*bid'ah*).

Volgens deze visie is de islam voltooid tijdens het leven van de Profeet ﷺ en mogen nieuwe vormen van aanbedding niet worden toegevoegd.

De Profeet ﷺ zei:

“Wie iets introduceert in deze zaak van ons wat er niet bij hoort, het zal worden verworpen.”

— Sahih al-Bukhari, hadith nr. 2697; Sahih Muslim, hadith nr. 1718

Ook zei hij:

“De slechtste zaken zijn de nieuw ingevoerde zaken, en iedere innovatie is een dwaling.”

— Sahih Muslim, hadith nr. 867

Hierdoor verzetten salafistische geleerden zich tegen bepaalde religieuze praktijken die later in de islamitische geschiedenis ontstonden, wanneer

daar volgens hen geen authentiek bewijs voor bestond.

De herleving van de hadithwetenschap

Een belangrijk kenmerk van het moderne salafisme is de sterke focus op hadithwetenschap.

Veel salafistische geleerden besteedden grote aandacht aan het onderzoeken van de betrouwbaarheid van overleveringen.

Een van de bekendste figuren hierin was Shaykh Muhammad Nasiruddin al-Albani (1914–1999).

Al-Albani verwierf bekendheid door zijn uitgebreide onderzoek naar hadithketens (*isnad*). Hij classificeerde duizenden overleveringen als authentiek (*sahih*), zwak (*da'if*) of gefabriceerd (*mawdu'*).

Zijn werk had grote invloed op moderne salafistische kringen en droeg bij aan een hernieuwde nadruk op directe terugkeer naar authentieke bronnen.

Voorstanders zien dit als een intellectuele hervorming waarbij religieuze praktijken opnieuw werden getoetst aan de oorspronkelijke teksten.

Misverstanden rondom salafisme

Door de jaren heen zijn verschillende bewegingen en groepen onder het label “salafisme” geplaatst, waaronder ook extremistische stromingen.

Veel traditionele salafistische geleerden hebben echter expliciet afstand

genomen van gewelddadige interpretaties en benadrukken dat terrorisme, rebellie tegen onschuldigen en chaos in strijd zijn met islamitische principes.

Tegelijkertijd blijft het begrip “salafisme” in publieke discussies vaak een verzamelterm, waardoor nuance verloren gaat.

Het is daarom belangrijk onderscheid te maken tussen:

- theologisch salafisme
- politiek activisme
- jihadistische bewegingen

Deze categorieën zijn historisch en ideologisch niet identiek, hoewel ze in media vaak op één hoop worden gegooid.

Conclusie

De salafistische methodologie presenteert zichzelf als een oproep tot terugkeer naar de Koran, de authentieke Sunnah en het begrip van de eerste generaties moslims.

Voor aanhangers vormt dit geen nieuwe stroming, maar een poging om de islam te zuiveren van culturele toevoegingen, speculatieve theologie en religieuze innovaties.

Of men het eens is met deze visie of niet, het is onmogelijk de invloed van salafistische ideeën op de moderne islamitische wereld te ontkennen.

In de komende hoofdstukken van dit boek zullen we dieper ingaan op:

- de historische ontwikkeling van salafisme

WAT ZIJN SALAFISME EN WAHHABISME

- de oorsprong van de term wahhabisme
- de relatie met de vier madhhabs
- verschillen met andere islamitische stromingen
- de rol van Saoedi-Arabië
- moderne controverses en misverstanden

Het doel is niet om slogans te herhalen, maar om de lezer kennis te laten maken met de historische bronnen, de argumenten van de geleerden en de intellectuele fundamenten van deze invloedrijke beweging.

Moge Allah dit werk zegenen, de intenties zuiveren en het tot een bron van kennis en leiding maken.

En Allah weet het het beste.

De vraag van de lezer

Het dilemma van de moderne soenniet

Voor veel moslims begint de religieuze zoektocht met eenvoud en duidelijkheid. Men leert van jongs af aan dat de islam gebaseerd is op de Koran, de Sunnah van de Profeet Mohammed ﷺ en de traditie van de *Ahl as-Sunnah wal-Jama'ah* — de mensen van de Sunnah en de gemeenschap. Binnen dat vertrouwde kader worden meestal de vier klassieke soennitische rechtsscholen genoemd: de Hanafi, Maliki, Shafi'i en Hanbali school.

Eeuwenlang vormden deze rechtsscholen een stabiele basis voor miljoenen moslims. Zij boden structuur, juridische methodologie en praktische richtlijnen voor aanbedding, huwelijk, handel, vasten en andere onderdelen van het dagelijkse leven. Voor de gemiddelde moslim was dit voldoende om zijn religie met rust en zekerheid te praktiseren.

Maar in de moderne tijd is deze overzichtelijke wereld drastisch veranderd.

Door internet, sociale media, YouTube, internationale predikers en digi-

tale boekencollecties worden moslims tegenwoordig geconfronteerd met nieuwe termen en discussies die zij vroeger nauwelijks hoorden. Woorden als “salafisme”, “wahhabisme”, “Athari”, “Ash‘ari”, “Maturidi” en “manhaj” circuleren voortdurend online en in moskeeën.

Voor veel oprechte moslims roept dit een fundamentele vraag op:

“Als de orthodoxe soennitische islam gebaseerd is op vier rechtsscholen, waar komen termen als salafisme en wahhabisme dan vandaan? Zijn deze stromingen onderdeel van de islamitische orthodoxie, of vormen zij een aparte beweging?”

Deze vraag is begrijpelijk en verdient een zorgvuldig antwoord. Om deze kwestie helder te begrijpen, moeten we eerst onderscheid maken tussen verschillende islamitische concepten die vaak door elkaar worden gehaald.

Rechtsschool, geloofsleer en methodologie

Een groot deel van de moderne verwarring ontstaat doordat mensen het salafisme vergelijken met de vier rechtsscholen alsof het om exact hetzelfde soort systeem gaat. Dat is echter niet correct.

Binnen de islamitische wetenschappen bestaat namelijk een belangrijk onderscheid tussen:

- *Fiqh* (jurisprudentie)
- *Aqidah* (geloofsleer)
- *Manhaj* (methodologie)

De vier rechtsscholen zijn in essentie scholen van *fiqh*. Zij richten zich vooral op praktische juridische vraagstukken:

- Hoe verricht men de wassing?
- Welke zaken verbreken het vasten?
- Hoe worden handelsregels toegepast?
- Welke voorwaarden gelden voor huwelijk en echtscheiding?

Binnen deze juridische kwesties bestond altijd ruimte voor verschil van mening (*ikhtilaf*), zolang de geleerden hun conclusies baseerden op geldige methoden van interpretatie (*ijtihad*).

Salafisme presenteert zichzelf daarentegen primair als een *manhaj*: een methode om de Koran en de Sunnah te begrijpen volgens het begrip van de eerste generaties moslims.

De centrale gedachte luidt:

De Koran en de authentieke Sunnah moeten worden begrepen zoals de Sahabah (metgezellen) en de vroege generaties ze begrepen.

Vanuit dit perspectief zien salafistische geleerden zichzelf niet als de stichters van een nieuwe sekte, maar als voortzetteren van de oorspronkelijke islamitische methode.

De eerste drie generaties

Het belang van de eerste generaties is gebaseerd op authentieke islamitische bronnen.

De Profeet Mohammed ﷺ zei:

“De beste mensen zijn mijn generatie, daarna degenen die hen volgen, daarna degenen die hen volgen.”

— Sahih al-Bukhari, hadith nr. 2652 — Sahih Muslim, hadith nr. 2533

Deze drie generaties zijn:

1. De Sahabah
2. De Tabi'un
3. De Atba' at-Tabi'in

Binnen de salafistische methodologie worden deze generaties beschouwd als de meest betrouwbare uitleggers van de islam, omdat zij het dichtst bij de openbaring leefden.

Allah zegt:

“En de eersten van de Muhajirun en de Ansar en degenen die hen volgen in goede daden — Allah is tevreden met hen en zij zijn tevreden met Hem.”

— Koran 9:100

Voorstanders van de salafistische methode zien hierin een duidelijke aanwijzing dat de moslim wordt aangemoedigd de eerste generaties te volgen in geloof, aanbidding en karakter.

De waarschuwing tegen sektarisme

Een van de redenen waarom veel moslims voorzichtig reageren op nieuwe labels, is omdat de Profeet ﷺ waarschuwde voor verdeeldheid binnen de gemeenschap.

Hij zei:

“De Joden splitsten zich op in eenenzeventig groepen en de Christenen splitsten zich op in tweeënzeventig groepen. Mijn gemeenschap zal zich opsplitsen in drieënzeventig groepen; allen zullen in het Vuur zijn behalve één.”

De metgezellen vroegen:

“Wie zijn zij, O Boodschapper van Allah?”

Hij antwoordde:

“Degenen die zich bevinden op hetgeen waarop ik en mijn metgezellen zich vandaag bevinden.”

— Sunan Abi Dawud, hadith nr. 4597 — Jami‘ at-Tirmidhi, hadith nr. 2641 (authentiek verklaard)

Salafistische geleerden gebruiken deze hadith als bewijs dat de juiste weg niet gebaseerd is op groepsnamen of politieke loyaliteit, maar op het volgen van de Profeet ﷺ en zijn metgezellen.

Waar komt de term “wahhabisme” vandaan?

De term “wahhabisme” is historisch gezien een van de meest controversiële labels binnen de islamitische wereld.

De naam verwijst naar de achttiende-eeuwse hervormingsgeleerde Muham-

mad ibn Abd al-Wahhab (1703–1792), afkomstig uit de regio Najd in Centraal-Arabië.

Zijn oproep richtte zich op:

- het zuiveren van aanbidding
- het bestrijden van shirk
- terugkeer naar de Koran en Sunnah
- afwijzing van religieuze innovaties

In juridische kwesties volgde hij de Hanbali rechtsschool.

Zijn bekendste boek, *Kitab at-Tawhid*, bestaat grotendeels uit Koranverzen en authentieke hadiths over monotheïsme.

Historisch gezien werd de term “wahhabisme” voornamelijk gebruikt door tegenstanders van zijn hervormingsbeweging. Zowel politieke rivalen als sommige Ottomaanse autoriteiten gebruikten het label om de beweging als een afwijkende sekte neer te zetten.

Veel hedendaagse salafisten wijzen de term daarom af en noemen zichzelf liever:

- moslims
- ahl as-sunnah
- salafi
- muwahhidun

De relatie met de vier madhhabs

Een belangrijk punt dat vaak verkeerd wordt begrepen, is de relatie tussen salafisme en de vier rechtsscholen.

Veel salafistische geleerden respecteren de vier imams en erkennen hun enorme bijdrage aan de islamitische wetenschap.

- Imam Abu Hanifah
- Imam Malik
- Imam ash-Shafi'i
- Imam Ahmad ibn Hanbal

werden allen beschouwd als grote geleerden van de Sunnah.

Salafistische auteurs benadrukken echter dat geen enkele imam onfeilbaar was.

Van Imam Malik wordt overgeleverd:

“Iedereen kan worden weerlegd of gevolgd, behalve de bewoner van dit graf.”

— verwijzend naar de Profeet ﷺ

En Imam ash-Shafi'i zei:

“Wanneer een hadith authentiek is, dan is dat mijn madhhab.”

Volgens de salafistische methode moet de authentieke Sunnah uiteindelijk prioriteit krijgen boven menselijke meningen wanneer er een duidelijk bewijs bestaat.

De centrale rol van hadith

Een belangrijk fundament van het salafisme is de sterke nadruk op authentieke hadith.

De Profeet ﷺ waarschuwde:

“Laat mij niet iemand van jullie aantreffen die achteroverleunt op zijn bank en wanneer een bevel van mij hem bereikt, zegt: “Tussen ons en jullie is slechts het Boek van Allah.”

— Sahih al-Bukhari, hadith nr. 7288

Hieruit concluderen salafistische geleerden dat de Sunnah essentieel is voor het begrijpen van de islam.

Daarom ontstond binnen moderne salafistische kringen een sterke focus op hadithwetenschap en verificatie van overleveringen.

Geleerden zoals Shaykh Muhammad Nasiruddin al-Albani (1914–1999) speelden hierin een grote rol door duizenden overleveringen opnieuw te onderzoeken en te classificeren.

De kern van de salafistische ‘aqidah

1. Tawhid

Het centrale fundament van de salafistische geloofsleer is Tawhid: de absolute eenheid van Allah.